

акт и за тежкия удар, който се нанесе върху славяните се към политическа свобода подтиснати славянски народи. В същото време стана ясно, че съдбините на България не лежат ни най-малко в ръцете на българския народ, че Фердинанд е фактически неограничен и пълновластен разпоредител с тях и че те се решават в Шьонбрюнския дворец във Виена, от гдето събитията се използват най-умело за една противоруска и противославянска политика. Крайно голямата чувствителност на тогавашното демократическо правителство към всеобщото обвинение, че то е извършило този велик исторически акт в живота на България по начин противен на интересите на нашата освободителка и на тия на цялото славянство, показват неговата гузност и ясното съзнание, което то е имало, за вредата, която по този начин се нанася на Сърбия, Русия и останалите славянски народи. А това обвинение беше напълно заслужено, защото обявяването на българската независимост се извърши без знанието на Русия, а в съгласие и споразумение с вековната подтисница на толкова славянски народи, агресивната политика на която към балканските държави бе добре известна и на самата България и бе добре почувствана от нея при провалянето на сръбско-българския митнически съюз в 1906 г. Обстоятелството пък, че на Фердинанда и демократическото правителство е било известно, че Австро-Унгария готви анексията на двете славянски области — Босна и Херцеговина, че тази анексия ще се извърши при явното неодобрение на Русия и при по неволя направената от Изволски пред граф Ерентала декларация, че едно подобно нарушение на Берлинския договор не трябва да се извърши, освен със съгласието на силите, които са го подписали, но че, пред вид